

“Els bons samaritans”

Dimecres 19 de març del 2008

Ahir sortint del Centre Moral, cap allà $\frac{3}{4}$ de 9 del vespre, després de la cordial trobada amb l'Ignasi Gras en la qual es va aclarir sí havia de fer o no la meva possible col·laboració en l'escriptura del llibre del centenari del Centre, i de acceptar-ho finalment, tot i que no vaig admetre ser-ne cap davanter, vaig sortir tal com dic, cap al meu estudi. Prèviament vaig fer una trucada al Jesús per tal de dir-li que aniria a sopar. Al ser al carrer Llacuna i travessar el de Ramon Turró, vaig tenir un rodament de cap, una sensació de vertigen tal que en vaig tenir de recolzar a la paret on havia estat la caserna Guàrdia Civil, per no caure.

Davant tenia el nou hotel on hi havia la fàbrica del Cànem ben il·luminat. No sé si la havien inaugurat o què. No me'n vaig adonar de gaire cosa més. Més o menys eren els mateixos símptomes que vaig sentir fa un mes i mig a la botiga macrobiòtica de Rambla/Pujades. Per no caure a terra com aquella vegada vaig pensar asseure'm a la vorera del xamfrà. Vaig fer un petit intent però em vaig adonar que no hi arribaria, la vorera en aquell tros és molt ample. Vaig tornar-me a la paret recolzant el meu cos en ella. Tot i no ser-ne conscient plenament, vaig mig adonar-me que un automòbil que s'havia aturat al semàfor en vermell, i que en reprendre la marxa es tornava a parar, s'obria la porta del conductor i aquest, tot sol·lícit, es dirigia a mi preguntant-me si em trobava malament.

Crec que no sabré descriure el meu gran agraïment ni la meva vergonya, tot admetent que en realitat no em trobava gens bé, però vaig afegir a corre cuita que no anava begut, ni molt menys. Perdó. Ara veig que no calia però em sembla que és un defecte innat a la meva família que sempre volem evitar que no es pensin el que no és, cosa que els altres potser ni han imaginat. En aquell moment o abans, no ho recordo exactament, va sortir la seva senyora oferint-se a acompanyar-me a casa. De primer no ho volia admetre, deia que se'm passaria, però ho vaig acceptar. Em sentia el viatger que anava de Jerusalem a Jericó i va caure en mans d'uns malfactors que, després de robar-lo, el van deixar mig mort a la vora del camí. Algunes persones, tot i veient-lo, van passar de llarg, però un samarità se'n va compadir i el va recollir i portar a un hostal.

Estava veient al jove matrimoni com al bon samarità, així que la senyora em brinda el seient al costat del conductor i ella passà al darrera junt amb un noieta, suposo que el seu fill, encara que ho recordo molt vagament. Em vaig presentar, ells també són del barri i l'esposa, de nom Maria Dolors, es neboda de la Quimeta Aulet, companya del Orfeo Virolai, de la parròquia, del Centre i veïna del meu primer estatge al barri, i que precisament fa uns dies ens varem trobar amb ella i en Lluís Albes, el seu marit, i van estar parlar de mals i de malalties quasi superades, ja que la Quimeta va arribar a estar molt malament, encara que ara, gràcies a Déu, està d'allò més bé.

No vaig voler que donessin la gran marrada per entrar al carrer Taulat, així que a prec meus, ja em trobava millor, em van deixar al xamfrà Doctor Trueta /Roc Boronat. Però no contents amb això, el marrit no va voler deixar-ne anar sol i em va acompanyar fins a la mateixa porta de l'escala de Taulat. Pel curt trajecte em va dir el seu nom: Pere. Gràcies de tot cor, Pere.

Després vaig pensar que si l'esposa es neboda de la Quimeta, ha de ser filla de la seva germana gran o del seu germà, en Josep, però aleshores no tenia el cap per fer preguntes. La meva germana Antonieta, m'ha confirmat que la noia és filla de la germana, del mateix nom de Maria Dolors.

A la matinada, amb la primera llum, em vaig despertar i amb el cap ben clar vaig evocar, el que al moment de passar potser no vaig saber valorar prou bé. Podien haver passat de

llarg. De fet era un desconegut. Ells anaven en cotxe, que els costava pitjar el pedal del gas i no complicar-se la vida...?

Realment el matrimoni van ser uns autèntics samaritans del segle XXI, i em van confirmar el que sempre penso i dic: que al món hi ha molt més gent bona que dolenta, el que passa és que el mal sempre fa soroll i el bé és molt més callat.

Però aquella matinada, vaig evocar moltes més coses, i una d'elles és una

que, malgrat els anys passats (potser més de vint-i-cinc) encara de tant en tant em neguiteja: era l'època en que, per la feina, viatjava per tota la província de Tarragona. Era ja cap el vespre. De nit i plovia. Tornava no sé concretament de quin punt, potser de La Riba, Vilaverd o Montblanc, el cas es que el meu destí era Reus, on havia de pernoctar. A peu de carretera hi havia un grup de persones, semblava un matrimoni amb dos fills petits i amb varis embalums feien auto-stop. Tenia un cotxe pràcticament enganxat al meu darrera, plovia, era fosc... I no vaig aturar-me.

Un cop passat, vaig pensar fer marxa enrere, donar mitja volta i recollir-los, però... pel que sigui, no cal buscar atenuants, no ho vaig fer...

La de vegades que hi he pensat: Qui deuriem ser...? On anaven...? D'on venien...? En casos semblants alguna vegada ho havia fet... Però aquell dia, no... Si no ho vaig fer jo que anava sol al cotxe, que de vegades fins i tot em faig la il·lusió de ser una mica bo, que em sé de memòria la paràbola evangèlica del bon samarità, qui ho deuria fer...? Molts cops, com el dia que evoco, no em puc treure del cap aquest record tan viu.

En Pere i la Maria Dolors, no s'ho van pensar gaire...

També ara penso en aquella figura mig borrosa del seient de darrera, el qui m'imagino que era el seu fill, crec que deuria ser molt positiu per a ell veure que els seus pares, independentment del que puguin creure o pensar, actuen com uns veritables samaritans evangèlics.

He trucat a la Quimeta, per demanar-li el seu telèfon, però només surt el contestador. Deuen estar fora aquets dies de Setmana Santa. La propera setmana prometo telefonar-los, donant-los novament testimoni del meu més sincer agraïment.

Nicasi Camps i Pinós